5

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑΣ 1836

Η ΔΕΥΤΕΡΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΡ' ΕΦΕΤΑΙΣ Κ. ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΚΗΝ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΟΝΑΤΗ.

Ἕνεκα τοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον ἔδειξεν ἡ Κερκυραϊκὴ κοινωνία εἰς τὴν δίκην τῶν ἀδελφῶν Μπονάτη, ἀπεφασίσαμεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς σπουδαίας ταύτης δίκης· ἀφ' οὗ δὲ ἐδημοσιεύσαμεν τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις καὶ τὴν πρώτην ἀγόρευσιν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ ἐκδώσωμεν τεῦχος, τὸ ὁποῖον καὶ δημοσιευθήσεται περὶ τὰ τέλη τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, εἰς ὃ θέλουσι συμπεριληφθῇ αἱ μαρτυρικαὶ καταθέσεις, αἱ ἀπολογίαι τῶν κατηγορουμένων καὶ αἱ ἀγορεύσεις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ τῶν κκ. δικηγόρων τῆς ὑπερασπίσεως. Πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ὅμως τοῦ τεύχους τούτου, ἀναγκαζόμεθα, σήμερον, κατόπιν γενικῆς ἀπαιτήσεως, νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν δευτερολογίαν τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, ἥτις ἀνέτρεψε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ ἥτις ἀποτελεῖ τὴν εὐγλωττοτέραν ἀπάντησιν εἴς τινα χθεσινὴν δημοσίευσιν, ἡ ὁποία ἤγειρε γενικὴν ἀγανάκτησιν, διότι ἀντίκειται εἰς τὴν σχηματισθεῖσαν κοινὴν συνείδησιν περὶ τῆς δίκης ταύτης καὶ διότι καθάπτεται τῆς ἀπαράδεως ἐνόρκων νομιμόνων καὶ ἀνεξαρτήτων, οἵτινες τὴν πεποίθησίν των ἐσχημάτισαν ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας καὶ ἐκ τῶν ἀγορεύσεων, καὶ οἵτινες οὐδένα ἄλλον εἶχον ἐνδιαφέρον ἢ τὸ τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης. Κατὰ τὸν ἀνώνυμον ἀρθρογράφον τοῦ «Ῥήγα Φεραίου» εἰσαγγελεὺς, δικασταὶ, ἔνορκοι, ἀκροατήριον καὶ κοινὴ γνώμη, οἱ πάντες ἐπλανήθησαν, μόνος αὐτὸς ὁ ἀνώνυμος δὲν ἐπλανήθη ὅστις οὐδὲ κἂν ἦτο παρὼν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης.

Κύριοι ἔνορκοι,

Ἡ ὑπεράσπισις τοῦ κατηγορουμένου Ἰωάννου Μπονάτη ὑπεστήριξεν ὅτι οὗτος ἐξετέλεσε τὴν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένην πρᾶξιν διατελῶν ἐν καταστάσει βρασμοῦ ψυχικῆς ὁρμῆς καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν πρέπει νὰ τὸν κηρύξετε ἔνοχον φόνου. Ὁποίας δυσχερείας ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἡ ὑπεράσπισις ὑποστηρίζουσα τὸ τοιοῦτον εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, διότι τὸ ἐννοήσατε καὶ σεῖς. Ἐν πρώτοις, λέγει, ὅτι οὐδεὶς μάρτυς ἀπέδειξεν ὅτι προεμελέτησε τὴν ἀνθρωποκτονίαν ὁ Ἰωάννης· δὲν δύνασθε ἑπομένως νὰ τὸν καταδικάσητε ἀφοῦ δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς διαδικασίας ἡ προμελέτη. Ἤθελε, δηλαδὴ, ἡ ὑπεράσπισις νὰ φέρω μάρτυρας ὅστις ἔκαμεν ἀνατομίαν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ κατηγορουμένου καὶ δύναται νὰ σᾶς βεβαιώσῃ ὅτι προεμελέτησε καὶ προαπεφάσισε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος. Νομίζω ὅτι δὲν σπουδαιολογεῖ ἡ ὑπεράσπισις, ἀφοῦ γνωρίζει κάλλιον ἐμοῦ ὅτι δύσκολον εἶναι ἂν ὄχι ἀδύνατον ἡ προμελέτη ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ὡς πᾶν ἄλλο ἀδίκημα· μόνον δὲ ἐνδείξεις ἔχει τις ἐφ' ὧν εἶναι ἠναγκασμένος νὰ μορφώσῃ τὴν πεποίθησίν του, διότι ἡ προμελέτη ἀποδεικνύεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ ἐξωτερικῶν πράξεων. Ὅταν ὁ Ι. Μπονάτης ἐκ τῶν ὄπισθεν λέγει εἰς τὸν παθόντα «ἀντὶ τῶν χρημάτων ὁποῦ ἐπῆρες, λάβε τὰ χρήματα τοῦ πιστολίου μου,» τί ἄλλο εἶναι τοῦτο εἰμὴ ἡ ζῶσα ἀπόδειξις καὶ μαρτυρία τῆς προμελέτης; Ἄλλας ἀποδείξεις, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἠδύνατο ἡ Δικαιοσύνη νὰ σᾶς φέρῃ, παρ' ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἔφερε. Θὰ λάβητε ὑπ' ὄψιν τὰς ἐξωτερικὰς πράξεις καὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐξαγάγητε τὴν προμελέτην. Δεύτερον ἐπιχείρημα τῆς ὑπερασπίσεως ἦτο ὅτι δύο μάρτυρες παρευρεθέντες εἰς τὴν οἰκίαν τῶν κατηγορουμένων, ὅτε ἐγευμάτιζον, σᾶς εἶπον ὅτι ὁ Ἰωάν. Μπονάτης ἦτο ἥσυχος καὶ ἀτάραχος. Ἀλλὰ, κύριοι, ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς εἴπῃ ὁ Ἰωάννης ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Μωραΐτην, διότι θὰ ἦτο πιθανὸν, ἀφοῦ τὸ ἐμάνθανον οἱ μάρτυρες οὗτοι, νὰ τὸν ἠμπόδιζον, τοιουτοτρόπως δὲ ἤθελε ναυαγήσει ἡ ἐκτέλεσις σχεδίου, τόσον ἐπιμελῶς προπαρασκευασθέντος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ἔλεγεν εἰς τοὺς μάρτυρας, πάλιν δὲν θὰ ἠδύναντο οὗτοι, καθὸ βιοῦντες σχεδὸν ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ, καὶ συγγενεῖς, νὰ ἔλθουν νὰ καταθέσουν, διότι ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ἐτιμωροῦντο.

Σᾶς εἶπεν ἡ ὑπεράσπισις ὅτι, ἂν ἡ προμελέτη τιμωρεῖται αὐστηρότερον, εἶναι διότι τὸ θῦμα διατρέχει μείζονα κίνδυνον. Ὄχι, κύριοι· τιμωρεῖται ἡ προμελέτη διὰ τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν, οὐχὶ διότι εἰς αὐτὴν περισσότερον παρὰ εἰς τὴν ἀναίρεσιν κινδυνεύει τὸ θῦμα, ἀλλὰ διότι ὁ σοφὸς νομοθέτης τιμωρεῖ τὴν δολίαν προαίρεσιν· ὁ λόγος δὲ τούτου εἶναι ὅτι ὁ συλλαμβάνων τὴν ἰδέαν τῆς ἐκ προμελέτης ἀνθρωποκτονίας, ἀφ' ἧς στιγμῆς συλλάβει αὐτὴν μέχρις ἐκτελέσεως εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ τὰς συνεπείας τῆς πράξεώς του καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ταράττεται καὶ δὲν ἀναχαιτίζεται πρὸ τοῦ φρικώδους τοῦ κακουργήματος· ἡ ψυχραιμία του εἶν[illegible] ἀνώτατος [illegible]μὸς τῆς κακίας καὶ κακουργίας, δι' ὃ καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ εἶναι ἡ ἀνωτάτη. Εἶναι λοιπὸν λελανθασμένη ἡ θεωρία τῆς ὑπερασπίσεως, ὅτι τουτέστιν ἐφονεύθη ὁ δυστυχὴς Μωραΐτης εἰς τὸ δημοσιώτερον μέρος τῆς Κερκύρας, ὅπου διέτρεχε τὸν ὀλιγώτερον κίνδυνον καὶ ἑπομένως τοῦτο ἀποκλείει τὴν προμελέτην τοῦ Ἰωάννου, ὅστις ἂν προεμελέτα δὲν θὰ ἤρχετο εἰς τὴν Πλατεῖαν, ἀλλὰ θὰ τὸν περιέμενεν εἰς μέρος ἀπόκρυφον. Ἂν ἡ θεωρία αὕτη ἦτο ἀληθὴς, τότε ὁ νόμος θὰ ἔλεγεν ὅτι ἔνοχος φόνου δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὅστις φονεύει εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη ὅπου τὸ θῦμα ἀμέριμνον περιφέρεται, ὡς μὴ ὑποπτευόμενον ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διατρέχῃ τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον. Καὶ ἀντιστρόφως κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, ἂν ἠθέλετε ἴδει αὐτὴν ἀναγεγραμμένην εἰς τὸν νόμον οὐδεὶς θὰ ἐφονεύετο εἰς τὰς στενωποὺς τῶν πόλεων ἢ εἰς τὰς ἐρημίας, οὐδὲ κατὰ τὰς σκοτεινὰς τοῦ μεσονυκτίου ὥρας, ἀλλ' ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ καὶ ὅπου οἱ ἄνθρωποι πολυπληθέστεροι, οἱονεὶ οἱ κακοῦργοι θὰ ἐσυλλογίζοντο «ἀς κεῖ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου νὰ παρακολουθήσω τὸ θῦμα μου καὶ νὰ ἐκτελέσω τὸ ἔγκλημα εἰς τὴν Πλατεῖαν διὰ νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ προμελέτη καὶ νὰ καταδικασθῶ εἰς μικρὰν φυλάκισιν». Δὲν ἐξακολουθῶ ἀντικρούων τὴν θεωρίαν ταύτην τῆς ὑπερασπίσεως, διότι θὰ ἦτο τοῦτο ἡ μεγαλητέρα ἐκ μέρους μου προσβολὴ κατὰ τῆς νοημοσύνης σας.

Ἡ ὑπεράσπισις τοῦ Ἰωάννου σᾶς εἶπεν ὅτι ὁ ὑπέλατης της ἦτο ὠργισμένος καὶ ὅτι ἡ ὀργὴ αὕτη ἐγέννησε τὸν βρασμὸν τῆς ψυχικῆς ὁρμῆς, διότι ἐνεώρει τὸν Σπυρίδωνα ἀδικηθέντα. Ἤκουσα καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Σπυρίδωνος καὶ νομίζω ὅτι εὑρίσκεται εἰς διαφωνίαν μὲ ἐκείνην τοῦ Ἰωάννου. Ἡ ὑπεράσπισις τοῦ Σπυρίδωνος λέγει: *συνεβιβάσθην, [illegible]πὸν ἔπαυσ[illegible] ἡ αἰτία τοῦ πάθους μου καὶ τῆς ὀργῆς μου πρὸς τὸν Μωραΐτην.* Ἔρχεται ἐκείνη τοῦ Ἰωάννου καὶ λέγει: *ἤμην ὠργισμένος.* Ὁμολογῶ, κύριοι, ὅτι δι' ἐμὲ εἶναι ταῦτα ἀκατανόητα. Ὁ Ἰωάννης ὁ γνωρίζων ὡς πιθανὸν, ἂν ὄχι ὡς βέβαιον, τὸν συμβιβασμὸν, ποίαν αἰτίαν εἶχεν βρασμοῦ ψυχικῆς ὁρμῆς; Ἂν διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ ἔπαυσεν ἡ αἰτία διὰ τὸν Σπυρίδωνα, οὔτε διὰ τὸν Ἰωάννην δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ἀλλὰ, κύριοι, ὁ Σπυρίδων λέγει ὅτι συνεβιβάσθη, δι' ὃ δὲν εἶχε πλέον ἀφορμὴν πρὸς τὸν *Μωραΐτην*, ἀλλ' εἶναι λόγος κενὸς, διότι συμβιβασμὸς δὲν ἐγένετο, ἄλλως θὰ τὸν ἀπεδείκνυεν ἐνώπιόν σας· δύο δὲ ὥρας πρὸ τοῦ φόνου εἶπεν εἰς τὸν μηχανικὸν Σαμουράκην ὅτι θὰ πάγῃ δικαστικῶς. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω, ἂν καὶ τοῦτο ἦτο ἀληθὲς, καθὼς δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον αἰτία ὀργῆς διὰ τὸν Σπυρίδωνα, ὁμοίως δὲν θὰ ὑπῆρχε καὶ διὰ τὸν Ἰωάννην, διότι εἰς τὸ γεῦμα ἤθελεν [illegible]γγείλῃ εἰ[illegible]ν ἀδελφόν του τὸ εὐτυχὲς γεγονός. Ὁ Σπυρίδων δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ *Μωραΐτης* τοῦ ἔκλεψεν 8,000 φράγκα, διότι ἐκτὸς τῶν 3,000, περὶ τῶν ὁποίων οὐδὲ ὁ παθὼν διεφώνει, ἠννόει νὰ ἀφαιρέσῃ ὅσα ἔχασεν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, ἀλλ' ὁ παθὼν ἰσχυρίζετο ὅτι αἱ ζημίαι τοῦ χαρτοπαιγνίου ἐβάρυνον μόνον τὸν Μπονάτην καὶ ὄχι αὐτὸν καὶ ἰδοὺ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγανακτήσεως πῶς ἐγεννήθη· ὁ δὲ Ἰωάννης διὰ τῶν λέξεων «πάρε τὰ ὄβολά σου», ἐβεβαίωσεν ὅτι τὰ ἀμφισβητούμενα χρήματα δὲν ἦσαν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ διὰ τοῦτο τοῦ εἶπε, θὰ πάρῃς τὰ ὄβολά σου, πάρε καὶ τὸ βόλι μου.

Ἀλλ' ἦτο ποτὲ δυνατὸν, λέγει ἡ ὑπεράσπισις, νὰ ἐξωθήσῃ ὁ Σπυρίδων τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος; Δὲν ἦτο διόλου ἔκτακτον νὰ ἰσχυρισθῇ τὸ τοιοῦτον ἡ ὑπεράσπισις, ἀφοῦ ἐλησμόνησε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐκτεθοῦν καὶ οἱ δύο, εἰς τὸν κίνδυνον λέγω δὲ καὶ οἱ δύο, διότι ἐγὼ τοὐλάχιστον τὸν Σπυρίδωνα ἔχω εἰς τὸν τόπον τῆς πράξεως μὲ τὸ πιστόλιον ἀνὰ χεῖρας. Οἱ δύο ἀδελφοὶ εἶχον κάμει τοὺς λογαριασμούς των καὶ ἰδοὺ τί ἐσκέφθησαν. Ἀφοῦ διαπράξωμεν τὸν φόνον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ μᾶς φυλακίσουν καὶ τοὺς δύο· σὺ ὁμολογεῖς τὸ ἔγκλημα. ἐγὼ ἀρνοῦμαι· ἡ ὑπεράσπισίς μου θὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν ἀδελφὸς ὡς ἐγὼ νὰ βάλῃ τὸν ἀδελφόν του ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου· σὺ θὰ ἰσχυρισθῇς ἀναίρεσιν, καὶ οἱ ἔνορκοι ἐμὲ μὲν ἀθωόνουν, σὲ δὲ καταδικάζουν εἰς ὀλίγων ἐτῶν φυλάκισιν ἢ ἔστω καὶ εἰς ἰσόβια δεσμά. Ἐν τούτοις ἐγὼ ἔξω χαίρων τῶν φυλακῶν καὶ χαίρεις τοὺς φίλους καὶ ἔχομεν ἀρκετοὺς, ἀφοῦ παρέλθουν ὀλίγα ἔτη ἐξέρχεσαι τῶν φυλακῶν καὶ σύ. Ἰδοὺ διατί εἶπον ὅτι δὲν ἦτο ἔκτακτον νὰ ἰσχυρισθῇ ἡ ὑπεράσπισις ὅτι ἀδύνατον ὁ Σπυρίδων νὰ ἐξώθησε τὸν ἀδελφόν του ὅπου τὸν ἐξώθησεν. Ἀλλ' ἐξετέλεσα, λέγει προσέτι ἡ ὑπεράσπισις, ἄλλην δολοφονίαν; Πῶς ἀπὸ τιμίου ἀνθρώπου μετεβλήθην αἴφνης εἰς θηρίον αἱμοχαρὲς παρὰ τοὺς συνήθεις νόμους τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως; Μίαν μόνην ἀπάντησιν, κύριοι, ἀρκεῖ νὰ δώσῃ τις εἰς τοιοῦτον ἰσχυρισμόν. Δύναταί τις νὰ μὴ διαπράξῃ ποτὲ ἀδίκημα καὶ ἐν τούτοις νὰ κάμῃ τὸ πρῶτον. Καὶ οἱ διασημότεροι τῶν κακούργων ἦσαν ἄνθρωποι τίμιοι μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐξετέλεσαν τὴν πρώτην δολοφονίαν. Ἆρ' ἔπρεπε δύναταί τις μορίας κατὰ τὸν βίον του νὰ ἐξετέλεσε παραβάσεις τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ ἐν τούτοις νὰ κατηγορεῖται διά τινα πρᾶξιν καὶ νὰ ἦναι ἀθῶος τῆς κατηγορίας. Ἀλλ' ἐδὲ βλέπω τῇ ἀληθείᾳ κατὰ πόσον καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τῆς ὑπερασπίσεως δύναται νὰ ἦναι σπουδαῖος.

Ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῆς ὑπερασπίσεως· ὅ[illegible] [illegible] πρέπει νὰ ἦναι ἀνάλογον μὲ [illegible]κλημα. Δὲν εἶναι ἀληθὲς, κύριοι, τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ συνήθως τὸ ἀντίστροφον. Ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ χρηματικὸν συμφέρον ἐξευτελίζει τὴν εὐγενῆ ἄλλως τε φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, δύνασθε διὰ τοῦτο νὰ εἴπητε ὅτι δολοφονεῖ τις μόνον ὅταν πρόκειται π. χ. διὰ ποσὸν τριῶν ἑκατομμυρίων, ἵνα ὑπάρξῃ ἀναλογία τοῦ ποσοῦ μὲ τὸ ἔγκλημα; Ὄχι, κύριοι. Ἐνίοτε δι' ἐλαχίστας διαφορὰς, δι' ἀσημάντους αἰτίας γίνονται τὰ φρικτότερα τῶν ἐγκλημάτων, καθὼς εἶναι τὸ σημερινόν. Οἱ ἀδελφοὶ Μπονάτη ἤθελον νὰ ζημιώσουν τὸν Μωραΐτην, ἄλλως ἤθελεν ἀπολέσῃ τὴν ζωήν του, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τρεῖς δολοφονίας ἐδικάσατε, κύριοι ἔνορκοι, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, αἵτινες ἐγένοντο διὰ μηδαμινὰ πράγματα, καὶ ἐξ αὐτῶν ἡ τελευταία διὰ μίαν ἁπλῆν ἀγωγήν. Καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικὰ πολλάκις βλέπομεν δολοφονίας φρικώδεις ἐν αἷς ἡ ἀφορμὴ δὲν εἶναι διόλου ἀνάλογος πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ ὑποψία, λέγει ἡ ὑπεράσπισις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Σπυρίδων μήπως ὁ ἀδελφός του διαπράξῃ ἔγκλημα, ἦτο διὰ τὴν Παρασκευὴν καὶ ὄχι τὸ Σάββατον, διότι τὸ Σάββατον ἐπῆλθεν ἡ συμφωνία τοῦ συμβιβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν βλέπω, καὶ κατὰ συνέπειαν ἔλειψεν ἡ αἰτία τῆς ὑποψίας τῆς Παρασκευῆς. Ὅλα κύριοι, ἴσως ἐγένοντο, ὄχι ὅμως καὶ σπουδαίως, διότι ἂν πράγματι εἶχε τελειώσει τὸ Σάββατον τὴν μεσημβρίαν ὁ συμβιβασμὸς, θὰ ἤρκει, καὶ δὲν ἦτο δύσκολον, νὰ ἔλθῃ ἐνώπιόν σας ὁ ἀναλαβὼν τὴν πραγματοποίησιν τοῦ συμβιβασμοῦ δικηγόρος κ. Παραμυθιώτης, νὰ ὁρκισθῇ ὅτι ἔγεινεν καὶ δὲν θὰ εἶχα τίποτε νὰ ἀντείπω. Ἀλλὰ συμβιβασμὸς δὲν ἔγινεν, ἡ αἰτία τοῦ μίσους δὲν ἐξέλειπε καὶ τὸ ἔγκλημα ἐτελέσθη.

Δὲν εἶχε λέγει πατρικὴν ἐξουσίαν ὁ Σπυρίδων ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Εἶχε, κύριοι, κάτι τι περισσότερον, διότι ὁ Ἰωάννης ἀτομικὴν ὕπαρξιν δὲν εἶχε σχεδὸν διόλου, ἀλλ' ἐτρέφετο, ἐνεδύετο, ἐθεραπεύετο διὰ τῶν χρημάτων τοῦ

Αρ. Εισ. 932
VI/423